

De Cuyper vs. De Cuyper

CIE POL & FREDDY

Zondermeer circus. Circus zonder meer.

Pieter T'Jonck
Gezien op 06 augustus 2020
O.666, Oostende
Zomer in O.

In theater is alles toegelaten. Mime, acrobatie, dans, slapstick, bokswedstrijden, zang, circus – je kan het zo gek niet bedenken of het leverde al ooit eens een gedenkwaardige avond op. Op één voorwaarde: dat de spelers weten wat ze willen vertellen. Daar wringt het schoentje bij 'De Cuyper vs. De Cuyper' van Cie Pol & Freddy. Een (flinterdun) verhaaltje dient er om een (leuke) circusact te verkopen, niet omgekeerd.

09 AUGUSTUS 2020

Het verhaal is snel genoeg verteld: twee broers wedijveren al hun hele leven met elkaar. De jongste, Jordaan De Cuyper, vond er niet beter op dan zich te bekwamen als jongleur en circusartiest om aandacht te krijgen. Maar zijn dominante broer Sander wou ook daarin de beste zijn, en werd op zijn beurt circusartiest.

Gevolg: om de haverklap meten ze zich, voor het oog van het publiek, om uit te maken wie nu wel die 'beste' is. Onder het toeziend oog van scheidsrechter Bram Dobbelaere, die er een duivels genoegen in schept om beide broers tegen elkaar op te zetten door nu eens de ene, dan weer de andere verbaal onderuit te halen.

Het is een verhaal zo oud als de straat. De Bijbel maakte al gewag van ene Kaïn en Abel, en daarna hield het nooit meer op. Om daar iets aan toe te voegen, moet je dus al sterk uit de hoek komen, in vorm of inhoud of allebei tegelijk. Daarin mislukt deze voorstelling deerlijk.

Met radde tong -stijl D-J's die met nep-Hollands accent de vrije radio zaliger teisterden- legt hij Jordaan en Sander de ene proef na de andere op. Om de spanning op te drijven wordt het publiek hardhandig gedwongen in de rol van supporter voor de ene of de andere kemphaan.

Toegegeven: beide artiesten geven met kegels en tennisrackets opzienbarende kunstjes ten beste. Een race met op tele-geleide miniatuurwagentjes vormt een grappig intermezzo, net zoals een absurde boksmatch met ping-pong balletjes. De scheidsrechter voegt daar het zijne aan toe door als de beste te 'beatboxen' bij enkele nummers.

Maar afgezien van de schaarse vuile blikken die de twee broers elkaar toewerpen levert dat geen dramatische spanning op. Maar ook de spanning die de competitie zelf zou kunnen opleveren is nogal gering. Je merkt, vooral in het laatste nummer -een 'fake' tenniswedstrijd- dat de broers erg goed op elkaar ingespeeld zijn, en elkaar niet echt een loer willen draaien. Hoogstens doen ze een beetje alsof.

Dat is geen bezwaar als je zin hebt in een uurtje jongleren. Het is zelfs best grappig. Kinderen vinden het waarschijnlijk prachtig. Maar als je verwacht beelden te zien die ertoe doen -en voor minder doe je het toch niet in het theater?-, dan kom je hier van een kale reis thuis.